

SAVAŞA GÜLE OYNAYA GİDİYORLARDI

Çanakkale Muharebelerinde cepheye asker nakli karadan ve denizden olmak üzere iki farklı yöntemle yapılmaktaydı. Karadan yapılan nakiller belirli bir alana kadar trenlerle, devamında ise yaya olarak gerçekleştirilmekteydi. Denizden yapılan nakiller ise askeri gemiler ve seferberlik kapsamında devlet tarafından el koyulan ve askeri amaçlarla kullanılan sivil gemilerle gerçekleştirilmekteydi. Denizden yapılacak nakillerin en önemli tehlikesi ise Çanakkale Boğazı'ndan geçerek Marmara Denizine kadar giren denizaltılar idi. Nitekim bu tehlike nedeniyle deniz nakilleri genellikle geceleri ve kıyıya yakın yapılmaktaydı. Hatta kimi zaman Türk tarafının deniz unsurları devriye görevi ile bu nakillerin güvenliklerini sağlamaya çalışmaktaydı.

Sultanhisar torpidobotu Kıdemli Yüzbaşı Rıza Efendi 27 Nisan 1915 tarihinde, Çanakkale'ye yapılan bir nakile anılarında şu şekilde yer vermişti:

“27 Nisan, vakit öğleyi geçmişti. Rumeli sahilindeki karakol vazifemize devam ediyorduk. Berrak semalı bol güneşli bir gün. Deniz sakin. Karşı dağlar yemyeşildi. İnsanı gençleştiren, neşelendiren bahar gününden biri... Kumanda köprüsünde ağır ağır dolaşıyordum. Enginlerde şüpheyi çekecek bir leke, çevremizde ilgimizi çekecek bir hareket yoktu. Gemi yarım yolla Gelibolu istikametine seyrediyordu. Bu arada sancak gerimizde Şirket-i Hayriye'nin 38 numarası gözüktü. Umumî Harp'teki asker sevkiyatı bu ufak vapurlarla yapılıyordu. Dürbünümü o tarafa doğru çevirdim. Ufacık yolcu vapuru tıklım tıklım doluydu. O kadar dolu idi ki hafifçe meyletmişti. Süratle yanımıza doğru ilerliyordu. Ben süratimizi bir parça daha hafiflettim ve o sıralarda yanımıza gelmiş olan vapura paralel bir vaziyet alarak beraber ilerlemeye başladım.

Gemiye dolduran askerlerden birçoğu güverteye çıkmışlar ve bu güzel bahar havasının tesiri ile neşelenmişlerdi, bir yandan bir davul zurna, muhtelif oyun havaları çalıyor ve ortada köy delikanlıları çeşitli oyunlar oynuyorlardı. Bu delikanlılar birkaç saat sonra ölümün tam karşısına varacaklardı. Oraya gidenlerin geri dönmediklerini, geri dönenlerin en az parça parça bir hâle geldiklerini de biliyorlardı. Fakat Türkün ezeli savaşçı ruhu bütün bu düşüncelerin üstüne çıkıyordu. Onlar savaşçı bir felaket değil, irkî bir hasletlerinin en iyi bir şekilde ortaya çıkacağı bir bayram diye kabul ediyorlardı. Ve bu yüzden savaşa güle oynaya gidiyorlardı.”